

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce:

P. K.

sídlem B. 1187/44, P.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. KUOK 119519/2017, ve věci přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 12. 12. 2017, č. j. KUOK 119519/2017, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 5. 9. 2017, č. j. MEST 120772/2017, **se zrušuje a věc se vrací** Městskému úřadu Šternberk k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 9. 2017, č. j. MEST 120772/2017.
2. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 29. 3. 2017 v 23.58 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. V měřeném úseku byla vozidlu prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h, což je o 10 km/h více než nejvyšší dovolená rychlost. Tím se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
3. Žalobce v **žalobě** namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, vady výroků, protiústavnost, diskriminaci, měl námitky k zavinění a nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.
4. Protože se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, navrhl žalobce k důkazu datovou zprávu obsahující odvolací námitky a související důkazní návrhy. Podání obsahovalo námitku podjatosti, která nebyla nijak vypořádána. Správní orgány nezdůvodnily závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Měli také vyložit, jaké jsou obecné znaky automatizovaného technického prostředku. Pokud se o takový prostředek jednalo, Městská policie Šternberk byla povinna podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii informace o zřízení tohoto stálého automatického technického systému vhodným způsobem uveřejnit. Tuto otázku však správní orgány pominuly, přitom byly povinny se i bez návrhu zabývat zákonností zcela zásadního důkazu o vině. Měření proto proběhlo nezákonně. Místo mělo být označeno dopravními značkami č. IP 31a a IP 31b, a protože tomu tak nebylo, měření bylo nezákonné. Navíc se touto otázkou (podmínkou zákonnosti měření rychlosti obecní policií) správní orgány nezabývaly.
5. Žalobce rovněž nenašel v právním řádu zákonný podklad pro skryté měření rychlosti. Obecně platí, že pravomoc k obstarávání důkazních pramenů je nutné vykonávat transparentně a s vědomím osoby, o níž je důkazní materiál pořizován. Jinak je takovýto důkaz v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), procesně nepoužitelný. Správní orgán se také nezabýval definicí obce. Navíc je v místě nastaven neadekvátní rychlostní limit a rychloměr je umístěn na nevhodném místě. Jde o past na řidiče. K tomu žalobce navrhl provést jako důkaz ohledání místa měření a provedení znaleckého posudku.

6. Správní orgán rovněž zmatečně dovodil splnění podmínky součinnosti podle § 79a zákona o silničním provozu a pouze tvrdil, že měření bylo prováděno na schváleném úseku, avšak toto vůbec neřešil. Z fotografie měření nelze poznat, kde bylo měření provedeno. Místo spáchání přestupku dovodily správní orgány pouze z úředního záznamu, což není důkaz způsobilý prokázat tuto skutečnost. Nebylo prokázáno, že byl rychloměr umístěn mezi značkami označujícími začátek a konec obce. Správní orgány neřešily znak skutkové podstaty, totiž údajné porušení pravidel silničního provozu – zda mělo či nemělo za následek dopravní nehodu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Při úvaze o materiální stránce přestupku nezohlednily správní orgány konkrétní okolnosti daného případu a materiální stránku vůbec neřešily. Přitom šlo o bagatelní překročení rychlosti o půlnoci na úseku, kde je rychlostní limit 50 km/h naprosto neadekvátní, neboť se jedná o periferii a průmyslovou oblast.
7. Správní orgán odečetl jistou odchylku, ale tento svůj postup blíže nezdůvodnil či důkazně nepodložil. Ve věci nešlo o rozhodnutí v pravém smyslu slova, ale pouze o mechanicky vyplněnou šablonu, což žalobce může prokázat.
8. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých rozhodoval. Zejména jde o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, dále zde chybí konkrétní pravidlo provozu, které mělo být žalobcem porušeno; z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty. Z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, z výroku ani z odůvodnění není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. Správní orgány neoprávněně konstatovaly, že došlo ke spáchání přestupku, toto jim v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nepřísluší. Městský úřad nezákonně výrokem určil, jak má žalobce uhradit pokutu a náklady řízení. V údajích označenými GPS se nacházel pouze začátek nebo konec měřeného úseku a žalobce se tedy mohl v tomto bodě pohybovat velmi odlišnou rychlostí. Městský úřad nespecifikoval konkrétně úsek měření.
9. S ohledem na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, žalobce navrhl přerušení řízení.
10. Dále žalobce namítl diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zjištěné přestupky, které byly spáchány vozidlem provozovaným v zahraničí. K prokázání svého tvrzení navrhl žalobce výtisk stránky z webu České televize a znaleckým posudkem, který prověří, zda „Městská policie hlavního města Prahy dokumentuje a oznamuje přestupky spáchané s vozidlem zahraniční registrační značky“.
11. Žalobce namítl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1.7. 2017 do 13.7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. To bylo odstraněno až zákonem č. 183/2017 Sb. S ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* žalobce dovodil, že je tuto úpravu nutno aplikovat i na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou.
12. Žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů svých a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

13. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky nemají oporu ve spisových materiálech správního orgánu I. i II. stupně. Ze spisového materiálu městského úřadu vyplývá, že žalobce v řízení o přestupku zcela rezignoval na svá procesní práva, čímž se připravil o možnost označit důkazy na podporu svých tvrzení, příp. zpochybnit shromážděné podklady pro rozhodnutí.
14. Žalovaný si byl vědom toho, že je věcí žalobce jakou si zvolí procesní strategii. Ta by však neměla směřovat k obcházení zákona, konkrétně § 50 odst. 1 a § 52 správního řádu. Žalobce obchází smysl a účel přestupkového řízení a snaží se veškeré dokazování přesunout před správní soud. Žalobce namísto předložení konkrétních důkazů, které by potvrzovaly jím uváděné skutečnosti, argumentuje pouze svými, ničím nedoloženými úvahami, např. tvrzením, že se nejedná u měřicího zařízení o automatizovaný technický prostředek. Dle žalovaného všechny žalobní námitky uvedené pod body I a II jsou ryzí spekulace, navíc opřené o řadu neurčitých pojmů, které následně účelově žalobce interpretuje.
15. Žalobce namísto uvedení, zda byl či nikoliv krácen na svých procesních právech, příp. že důkazy, na základě kterých došel správní orgán k závěru o vině žalobce jsou nezákonné, polemizuje o tom, co měl správní orgán učinit a v jakém rozsahu. Zde je nutno vzít v potaz § 3 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Této povinnosti dle žalovaného městský úřad dostal. Tento závěr je zřejmý z obsahu rozhodnutí napadeného žalobou.
16. Co se týká námitky, že skutková podstata správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, k té žalovaný uvedl, že posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016–40, www.nssoud.cz).
17. Námitka údajné diskriminace nespadá do řízení o přestupku týkajícího se žalobce. Navíc žalobce své tvrzení o údajné diskriminaci žádným hodnověrným způsobem nedoložil.
18. Taktéž námitka směřující k absenci formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí je nedůvodná a dle žalovaného vychází z nesprávné interpretace zákona č. 183/2017 Sb., kterým se měnily některé zákony související s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
19. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jeho osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu s návrhem na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci spadá do kompetence Nejvyššího správního soudu, a proto se k tomu žalovaný nevyjadřoval.
20. Žalovaný byl názoru, že ze strany žalobce, resp. jeho právního zástupce se jedná o promyšlenou procesní strategii, která je patrná i z dalších krajským soudem projednávaných věcí vedených např. pod spisovými značkami 72 A 44/2017, 72 A 49/2017, 72 A 50/2017, 72 A 56/2017, 72 A 52/2017 a 72 A 58/2017. Touto procesní strategií dochází k tomu, že je žalovaný jako odvolací správní orgán z přestupkového řízení

fakticky vyřachován, což zajisté není smyslem přestupkového řízení. V takovémto postupu spatřoval žalovaný obcházení zákona.

21. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 12. 12. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
22. Ze **správního spisu** soud zjistil z oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsaného dne 10. 4. 2017 Městskou policií Šternberk spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Na výzvu provozovateli motorového vozidla sdělil žalobce jméno a adresy řidiče. Poté, co tento řidič nebyl nalezen a nebylo možné mu doručit rozhodnutí, byl vydán městským úřadem příkaz o uložení pokuty za správní delikt žalobci. Po podání odporu zmocněncem O. V. s.r.o. provedl při ústním jednání městský úřad dokazování fotodokumentací se záznamem rychlosti a ověřovacím listem k rychloměru.
23. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017 městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
24. Městský úřad výslovně uvedl, že vycházel jako z podpůrného podkladu pro vydání rozhodnutí ze smlouvy o pronájmu zařízení měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích a dodatku č. 2 této smlouvy. Tyto listiny jsou veřejně přístupné v elektronické podobě na stránkách Města Šternberk. Městský úřad uvedl odkaz na webové stránky. Městský úřad dále odkázal na to, že žalovaný v rozhodnutí č. j. KUOK 5968/2016 zrušil konkrétní rozhodnutí Městského úřadu Šternberk a s odkazem na toto rozhodnutí pro analogii důvodů i následná rozhodnutí městského úřadu ve věci měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla nezákonnost měření spatřovaná v tom, že rozhodnutí vychází z výsledků měření – důkazů, na jejichž opatření se podílel na věci zainteresovaný soukromý subjekt, a proto jde o důkazy, které nebyly získány v souladu s právními předpisy. Žalovaný přitom vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 185/2014 ze dne 17. 12. 2014. Žalovaný v citovaném rozhodnutí odkázal na důvody ohledně zájmu na vybrání co nejvíce peněz, zainteresovanosti na výsledcích a participaci na vymáhání uložených pokut a na možnosti soukromého subjektu ovlivnit nastavení parametrů měření. Městský úřad dále vysvětlil, že pochybnosti o zcela evidentní participaci soukromého subjektu na prováděném měření byly vyvráceny a právní stav se oproti odkazovanému stavu lišil, protože byl uzavřen dodatek č. 2 ke smlouvě ze dne 25. 2. 2016. Tímto dodatkem byl zrušen článek VI odst. 4 smlouvy a vlastník měřicího zařízení (soukromý subjekt) tak již nemá „v negativním smyslu“ vliv na nastavení zařízení a parametrů měření. Toto provádí výlučně nájemce, a to prostřednictvím městské policie, ačkoliv instalaci měřicího zařízení nepochybně provedl v minulosti pronajímatel, což výslovně připouští Nejvyšší správní soud v bodě 38 výše citovaného rozsudku. Městský úřad dospěl k názoru, že ani v tomto bodě tedy nadále nelze spatřovat rozpor se zákonem.
25. V obecné rovině městský úřad konstatoval, že § 79a zákona o silničním provozu sice stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel; obecní policie tuto činnost vykonává

výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Z dikce zákona i ustálené judikatury vyplývá, že zařízení pro měření rychlosti musí být obsluhována subjektem k tomu oprávněným, jímž je Policie ČR nebo obecní policie. V daném případě se tak děje v souladu s požadavky zákona i výkladové praxe, když obsluhu zařízení a měření rychlosti provádí výhradně obecní (městská) policie. S měřením rychlosti a umístění zařízení na jeho měření vyslovil souhlas i vlastník komunikace ŘSD ČR Správa Olomouc, jakožto majetkový správce státní silnice I/46, souhlasem ze dne 14. 7. 2014, sp. zn. IV-2868/14-Ba a násl. Součinnost policie je dokladována „Schválením míst pro kontrolní měření rychlosti Městskou policií Šternberk“, sp. zn. KRPM-144549-2/ČJ-2015-140506 a násl. Samotné měření rychlosti je prováděno automatizovaným technickým prostředkem UnicamSPEED, přičemž jeho garantovaná přesnost odpovídající zákonným nárokům je dána ověřovacím listem Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70403-16.

26. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání citované rozhodnutí městského úřadu aproboval a v rozhodnutí odůvodnil použití právní úpravy vzhledem k přechodným ustanovením, odůvodnil změnu výroku a náhradu nákladů řízení.
27. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. Ke klíčové otázce posuzované věci, tj. otázce hmotného zájmu na výsledcích měření stacionárního zařízení (§ 79a zákona o silničním provozu) se vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále i „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, takto:
29. (7) *„Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
30. (8) *V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, vyložil toto ustanovení NSS tak, že po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. „Nelze však připustit, aby byl tento subjekt současně hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení“ (bod 38). V kauze řešené devátým senátem veškerou instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů (včetně jejich nastavení) měl na starosti pronajímatel, tedy subjekt, který byl dle nájemní smlouvy hmotně zainteresován na postihu řidičů za spáchané přestupky (bod 36). „S ohledem na skutečnost, že stacionární radary měří rychlost automaticky při průjezdu vozidel, je jejich správné nastavení stěžejní. Tím, že toto nastavení prováděl soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, došlo k porušení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Ač je totiž měření prováděno automaticky, měřicí přístroj kompletně instaluje a nastavuje pronajímatel, tedy dle § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu k měření nepřislušná osoba. Nic na tom nemění ani to, že umístění stacionárních radarů určila městská policie, která je také oprávněna stanovit dobu, kdy bude zařízení v provozu, a rozhoduje o nastavení tolerance zařízení. Co se týče nastavování tolerance zařízení, je nutné rovněž poukázat na to, že ač městská policie rozhoduje o tom, jaká tato tolerance bude, je to opět pronajímatel (resp. jeho zaměstnanec), kdo fakticky provede nastavení této tolerance v měřícím zařízení“ (bod 37).*
31. (9) *Rovněž v kauze nyní řešené je vlastníkem měřícího zařízení třetí osoba, obchodní společnost M & T. Tato společnost pronajímá zařízení městu Šternberk jako nájemci, a to na základě*

smlouvy o nájmu zařízení a poskytnutí služeb s nájmem zařízení spojených ze dne 21. 5. 2014. Smlouva byla měněna dvěma dodatky. Na základě smlouvy se společnost M & T jako pronajímatelka zavázala pronajmout městu úplné a funkční zařízení včetně software pro zaznamenání a zpracování přestupků, a to včetně řádného zaškolení. Pronajímatelka byla dále povinna poskytovat městu služby související se zajišťováním nepřetržitého provozu zařízení, zejména standardní servis, pravidelnou údržbu kamery, servis nočního režimu, apod. včetně ročního update software pro zabezpečení správné funkce. Počínaje 25. 2. 2016 byla dodatkem č. 2 vypuštěna služba spočívající ve vymáhání pokut pro město pronajímatelkou. Výběr konkrétního místa pro instalaci jednotlivých zařízení, stejně jako nastavení měřicích parametrů (tolerance), provádí výhradně město, ať již samo nebo prostřednictvím městské policie. Pronajímatelka je povinna umístit zařízení na místo určené městem, a to včetně specifického software pro přenos obrazového záznamu a souvisejících dat (čl. V. odst. 1 ve znění dodatku č. 2). Podle čl. V. odst. 4 si město Šternberk vyhradilo právo nastavit mezní hodnoty rychlosti projíždějícího vozidla, při jejímž překročení zařízení pořídí záznam. Město Šternberk bylo oprávněno kdykoliv změnit nastavenou mezní hodnotu.

32. (10) Podle článku IX. cena nájmu za užívání pronajatých zařízení je součtem dvou položek. První položka je pevně stanovená konstantní měsíční výše nájmu dvou zařízení v průměrné výši 99 100 Kč plus DPH. Druhá položka (ve znění dodatku č. 2) „je stanovena v závislosti na míře využití pronajatého zařízení pro měření okamžité rychlosti a souvisejícího postupného snižování hodnoty pronajatého zařízení vyjadřujícího opotřebení při jeho provozu a s tím spojenými náklady pronajímatele na související služby, zajišťující funkčnost pronajatého zařízení, takto: Cena za jeden zaznamenaný přestupek odeslaný Městskou policií Šternberk Městskému úřadu Šternberk, odboru dopravy a silničního hospodářství, ke zpracování, je ve výši 65 Kč (slovy: šedesát pět korun českých). Město Šternberk se zavazuje zaslat vždy do 5 pracovních dnů od ukončení kalendářního měsíce počet výše uvedených přestupků společnosti M&T s. r. o.“
33. (11) NSS k tomu předně konstatuje, že smluvní deklarace typu „pronajímatel jako vlastník měřicího zařízení nemá zařízení při jeho nastavení a činnosti pod svým dohledem a svou činností vykonávanou podle této smlouvy, spočívající výhradně v údržbě a opravách zařízení za účelem zajištění jeho plné funkčnosti, nijak neparticipuje na úkonech měření, ani nijak nevystupuje v procesu správního řízení, na jehož konci je postih za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“, respektive dokonce právního hodnocení typu „Nejedná se proto o zapojení pronajímatele jako soukromé společnosti do výkonu veřejné správy“, soud nijak nevážou. Normy zákona o silničním provozu včetně jeho § 79a jsou normy kogentní, tedy normy, od kterých se nemohou smluvní strany odchýlit dohodou.
34. (12) Smluvně nastavené uspořádání právních vztahů mezi obcí a pronajímatelkou radarového zařízení se nijak podstatně neliší od věci řešené rozsudkem 9 As 185/2014. Subjekt, který prováděl instalaci software, jeho upgrade a servis hardware zařízení pro měření rychlosti, je totiž hmotně zainteresován na výsledcích měření. NSS opakuje, že stacionární radary měří rychlost automaticky při průjezdu vozidel, proto jejich správné nastavení je stěžejní. Tím, že instalaci software, jeho upgrade a celkový servis zařízení prováděl soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, došlo k porušení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Nic na tom nemění ani to, že umístění stacionárních radarů určila městská policie, která je také oprávněna stanovit dobu, kdy bude zařízení v provozu, a rozhoduje o nastavení tolerance zařízení. Je to totiž pronajímatelka, kdo každý rok provádí update software, metrologické ověření a celkově provádí servis zařízení. Jakkoliv vlastní měření probíhá bez zásahu lidského

činitele, fungování měřicích zařízení je automatické, vše odvisí od servisu a update zařízení, prováděného podle smlouvy pronajímatelkou (viz čl. VIII. smlouvy). Proto skutečnost, že zajištění důkazů z měření rychlosti vozidel zůstává výhradně v rukách Městské policie Šternberk, je bez významu. Klíčové je totiž celkové nastavení zařízení, které dle smlouvy pravidelně provádí pronajímatelka.

35. (13) NSS nerozumí argumentu krajského soudu, že „lze stěží hovořit o participaci a hmotném zainteresování na výsledcích měření“ ze strany pronajímatelky. Stěžovatel má naprostou pravdu, že druhá složka odměny ve výši 65 Kč za jeden zaznamenaný přestupek je jasná majetková účast na výsledku provozu zařízení. To však zpochybňuje objektivitu měření, neboť servis a upgrade zařízení provádí osoba, která má přímý majetkový zájem na tom, aby zjištěných přestupků bylo co nejvíce. NSS neříká, že snad pronajímatelka skutečně systém nekale ovlivnila v zájmu zajištění co nejvyššího příjmu. Ovšem již jen samotná skutečnost, že bylo v jejím obchodním zájmu tak učinit, a že v rámci práv a povinností stanovených smlouvou tak pronajímatelka činit mohla, zásadním způsobem problematizuje výpovědní hodnotu důkazů shromážděných spornými zařízeními.“
36. Zdejší soud vyšel z tohoto právního názoru i v souzené věci. Nyní již měl krajský soud k dispozici rovněž poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 19. 3. 2018, kterou měl při rozhodování k dispozici v soudním spise v odkazované věci Nejvyšší správní soud (na rozdíl od krajského soudu při vydání rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 72 A 40/2017-24).
37. Podle této informace, ze které nyní soud taktéž vycházel a je mu známa ze soudního spisu zn. 72 A 40/2017, počet naměřených přestupků ve Šternberku stacionárních zařízeních byl následující:

Rok	Měsíc	Počet
2016	1	0
2016	2	0
2016	3	1707
2016	4	2875
2016	5	3435
2016	6	3263
2016	7	2754
2016	8	5707
2016	9	2886
2016	10	17
2016	11	3907
2016	12	4037
2017	1	2442
2017	2	2143
2017	3	2459
2017	4	1895
2017	5	2949
2017	6	2674
2017	7	1471
2017	8	2947
2017	9	2658
2017	10	3443
2017	11	2313
2017	12	1461

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

38. Částky, které vyplatilo město Šternberk pronajímateli, byly následující:

Rok	Měsíc	Částka v Kč s DPH
2016	1	248 818,35
2016	2	0
2016	3	0
2016	4	328 000,75
2016	5	280 986,20
2016	6	306 390,15
2016	7	295 064,55
2016	8	260 851,80
2016	9	408 005,95
2016	10	268 559,50
2016	11	121 248,05
2016	12	327 547,00
2017	1	269 110,05
2017	2	268 638,15
2017	3	240 009,55
2017	4	250 627,30
2017	5	219 796,50
2017	6	266 986,50
2017	7	253 616,00
2017	8	184 482,65
2017	9	255 424,95
2017	10	237 178,15
2017	11	286 884,95
2017	12	237 571,40

39. Na základě uvedeného soud uzavřel, že i v souzené věci pronájem měřicího zařízení shora popsaným způsobem vzbuzoval důvodné pochybnosti o objektivitě celého přestupkového procesu a zákonnosti získaných důkazů. Servis a upgrade zařízení provádí osoba, která má přímý majetkový zájem na tom, aby zjištěných přestupků bylo co nejvíce. Není přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení (§ 79a zákona o silničním provozu).
40. Proto soud zrušil napadená rozhodnutí a vzhledem k procesní situaci se soud již nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť to bylo nadbytečné.
41. V rozhodnutí napadeném žalobou posoudil žalovaný popsanou spornou právní otázku nesprávně a soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení. V dalším řízení je městský úřad shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
42. Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a podání žaloby 2 x 3 100 Kč. Replika byla zaslána až po vydání rozsudku, nebyla vyžadována a nepřinesla pro rozhodnutí ve věci již nic nového. Ke každému úkonu

přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Náhrada uhrazeného soudního poplatku činí 3 000 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. července 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně